NORAKSTS

Lieta Nr. A42050904;
A10-06/9

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2007.gada 5.janvātī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese L.Andersone,
piedaloties pieteicējas - sabiedrības ar ierobežotu atbildību „1.Sabiedrība" pilnvarotajam pārstāvim */dzēsts vārds un uzvārds/*, atbildētāja – LR Valsts ieņēmumu dienesta - pilnvarotajam pārstāvim Jānim Zundam,

atklātā tiesas sēdē izskatīja sabiedrības ar ierobežotu atbildību (turpmāk - SIA) „1.Sabiedrība" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2004.gada 4.marta lēmuma Nr.19.2/5708 atcelšanu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a .

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) Zemgales reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļa no 2003.gada 9.oktobra līdz 2003.gada 29.oktobrim veica SIA „1.Sabiedrība" pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk – PVN) auditu par laika periodu no 2000.gada 1.oktobra līdz 2003.gada 31.augustam. Pamatojoties uz audita rezultātiem, VID Zemgales reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšniece 2003.gada 29.oktobrī pieņēma lēmumu Nr.118, ar kuru SIA „1.Sabiedrība" tika uzlikts par pienākumu iemaksāt budžetā papildus aprēķināto PVN Ls 1707,55 un soda naudu Ls 1707,55 apmērā, kopā Ls 3415,10, kā arī tika samazināts PVN par 2002.gada maiju par Ls 121,70 un par 2003.gada janvāri par Ls 27,00.

Nepiekrītot VID Zemgales reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieces 2003.gada 29.oktobra lēmumam Nr.118 daļā par papildus aprēķināto PVN Ls 1585,85 un soda naudu Ls 1585,85, SIA „1.Sabiedrība" to apstrīdēja VID Zemgales reģionālās iestādes direktoram, kurš ar 2004.gada 7.janvāra lēmumu Nr.01-10.02/2 apstrīdēto lēmumu atstāja negrozītu.

Nepiekrītot VID Zemgales reģionālās iestādes direktora 2004.gada 7.janvāra lēmumam Nr.01-10.02/2, SIA „1.Sabiedrība" to apstrīdēja VID ģenerāldirektoram. VID ģenerāldirektors 2004.gada 4.martā pieņēma lēmumu Nr.19.2/5708 (turpmāk – Lēmums), ar kuru apstrīdētais lēmums tika atstāts spēkā, norādot, ka:

[1.1] SIA „1.Sabiedrība" nav ievērojusi likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 10.panta pirmās daļas, likuma „Par grāmatvedību" 2. un 7.panta nosacījumus darījumos ar SIA „Amuss", SIA „Video laif", SIA „Līgatne RL" un SIA „Dzalba".

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

[1.2] SIA „Amuss” faktūrās-rēķini nesatur likumā „Par pievienotās vērtības nodokli” 8.panta sestajā daļā noteiktos rekvizītus, t.i., nav norādīts pakalpojumu apjoms, pakalpoju sniegšanas datums (minētās likuma panta daļas 3. un 6.punkts) un rēķini nav identificējami ar kādu citu dokumentu, jo minētajos dokumentos nav uzrādīta atsauce uz citu dokumentu (līgumu, tāmi). Vienlaikus minētie rēķini nesatur visus likuma „Par grāmatvedību” 7.pantā noteiktos obligātos rekvizītus (nav saimnieciskā darījuma pamatojuma un mērītāju). Līdz ar to SIA „Amuss” faktūrrēķini nesniedz skaidru priekšstatu par darījumu, par tā saistību ar SIA „1.Sabiedrība” saimniecisko darbību, apliekamajiem darījumiem, jo nav saprotams braucienu maršruts, to mērķis. VID nav iespējams iegūt papildus informāciju no SIA „Amuss” par darījumu, jo no VID rīcībā esošās informācijas var secināt, ka SIA „Amuss” neatrodas juridiskajā adresē, neierodas VID, neiesniedz 2000.gada uzņēmuma gada pārskatu. Līdz ar to ir pamats secināt, ka SIA „Amuss” izrakstītajos faktūrās-rēķinos norādītais PVN nav izmantots SIA „1.Sabiedrība” apliekamo darījumu nodrošināšanai.

[1.3] Lai gan lietā ir SIA "Video laif” preču pavadzīme-rēķins (turpmāk – PPR), tas ir vērtējams kritiski saistībā ar citiem lietā konstatētajiem faktiem. Tā kā VID rīcībā ir pierādījumi, ka vienīgā persona, kas bija tiesīga pārstāvēt SIA „Video laif” (direktors */dzēsts vārds un uzvārds/*), 2003.gada 6.februāra paskaidrojumā VID Finanšu policijas pārvaldes amatpersonām raksturojusi lietas apstākļus un noliegusi jebkādu saimnieciskās darbības veikšanu SIA „Video laif”, nav apstiprinājusi PPR parakstīšanu, tad uzskatāms, ka VID ir pamats apšaubīt PPR norādītos darījumus. Turklāt VID ir pamats norādīt, ka minētajā PPR nav norādīta likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 8.panta sestajā daļā norādītā informācija (nav preces, pakalpojuma daudzums, cena). Līdz ar to nav iespējams identificēt darījumu, kā arī izvērtēt to saistību ar SIA „1.Sabiedrība” apliekamiem darījumiem. Tādējādi VID ir pamats atbilstoši likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 10.panta pirmās daļas nosacījumiem ierobežot SIA „1.Sabiedrība” tiesības veikt priekšnodokļa atskaitījumus.

[1.4] SIA „Līgatne RL” faktūrrēķins nesatur likumā „Par pievienotās vērtības nodokli” 8.panta sestajā daļā noteiktos rekvizītus. SIA „Līgatne RL” faktūrrēķinā nav norādīts pakalpojumu apjoms, pakalpoju sniegšanas datums (minētās likuma panta daļas 3. un 6.punkts) un rēķins nav identificējams ar kādu citu dokumentu, jo minētajā dokumentā nav uzrādīta atsauce uz citu dokumentu (līgumu, tāmi). Vienlaikus faktūrrēķins nesatur visus likuma „Par grāmatvedību” 7.pantā noteiktos obligātos rekvizītus (nav saimnieciskā darījuma pamatojuma un mērītāju). Bez tam VID pārbaudes materiālos ir norādīts, ka SIA „1.Sabiedrība” */dzēsta adrese/*, Rīgā nav reģistrēta struktūrvienība. VID ģenerāldirektoram adresētajā sūdzībā SIA „1.Sabiedrība” ir norādījusi, ka iznomātās telpas (*/dzēsta adrese/*, Rīgā) atrodas ļoti neizdevīgā attālumā no biroja telpām, kas sadārdzināja saimnieciskās darbības izmaksas, līdz ar to noliktavas telpas netika izmantotas saimnieciskajā darbībā. Tātad SIA „1.Sabiedrība” ir apgalvojusi, ka minētās telpas netiek izmantotas uzņēmuma saimnieciskajā darbībā. Līdz ar to VID nav pamata uzskatīt, ka SIA

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

„Līgatne RL" faktūrrēķinā norādītais PVN par celtniecības darbiem */dzēsta adrese/*, Rīgā ir izmantots SIA „1.Sabiedrība" apliekamo darījumu nodrošināšanai. Tādēļ atbilstoši likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 10.panta pirmās daļas nosacījumiem ir pamats ierobežot SIA „1.Sabiedrība" tiesības veikt priekšnodokļa atskaitījumus.

[1.5] Lai gan lietā ir SIA „Dzalba" PPR, tie ir vērtējami kritiski saistībā ar citiem lietā konstatētajiem faktiem. SIA „Dzalba" direktore I.Šķerberga 2002.gada 12.aprīlī VID Finanšu policijas amatpersonām sniegtajā paskaidrojumā ir noliegusi saimniecisko darbību SIA „Dzalba", nezin, ar ko nodarbojas SIA „Dzalba", kur atrodas grāmatvedības dokumenti, nav apstiprinājusi dokumentu parakstīšanu. VID uzskata, ka pie šādiem apstākļiem ir pamats apšaubīt PPR norādīto darījumu patiesumu. Tā kā SIA „Dzalba" amatpersona ir noliegusi darījuma esamību, tad konkrētajā gadījumā ir svarīgi pierādījumi darījuma faktam. SIA „1.Sabiedrība" atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.panta nosacījumiem nav iesniegusi pierādījumus darījuma faktam (nav norādīta darījumā iesaistītā persona, darījuma apstākļi (nav informācijas par transportu, preces piegādes vietu)). Atbilstoši likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 1.panta 2.punkta nosacījumiem preču piegāde ir darījums, kas izpaužas kā īpašuma tiesību nodošana citai personai, lai tā varētu rīkoties ar lietu (īpašumu). Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" izpratnē SIA „Dzalba" ir veikusi preču piegādi SIA „l .Sabiedrība". Pie šādiem apstākļiem, kad SIA „Dzalba" amatpersona ir noliegusi darījumu esamību, VID nav uzrādīti grāmatvedības reģistri, nav iespējams iegūt informāciju par konkrētās preces izcelsmi, apstākļiem, kādos ir veikti apstrīdētie darījumi, tad uzskatāms, ka VID ir pamats apšaubīt SIA „Dzalba" PPR norādītos darījumus un ir pamats norādīt, ka atbilstoši likuma "Par grāmatvedību"" 2.panta nosacījumiem SIA „1.Sabiedrība" grāmatvedības uzskaite nesniedz patiesu informāciju. Tādējādi VID ir pamats ierobežot SIA „1.Sabiedrība" tiesības veikt priekšnodokļa atskaitījumus.

[1.6] Atbilstoši likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 15.panta otrās daļas un likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta pirmās daļas nosacījumiem VID ir pamats papildus nomaksai budžetā noteik SIA „1.Sabiegrība" PVN Ls 1585,85 un soda naudu Ls 1585,85.

[1.7] SIA „1.Sabiedrība" sūdzībā VID Zemgales reģionālās iestādes direktoram ir izteikusi prasību atcelt tikai PVN Ls 1585,85 un soda naudu Ls 1585,85. Tātad SIA „1.Sabiedrība" VID Zemgales reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieces 2003.gada 29.oktobra lēmumu Nr.118 neapstrīdēja pilnībā. Tā kā VID ģenerāldirektors izskata sūdzības par pakļauto struktūrvienību un iestāžu amatpersonu pieņemtajiem lēmumiem un VID Zemgales reģionālās iestādes direktora v.i. 2004.gada 7.janvāra lēmums Nr.01-10.02/2 ir par papildu nomaksai budžetā noteiktā PVN Ls 1585,85 un soda naudas Ls 1585,85 pamatotību, tad saskaņā ar likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 4.panta otrās daļas nosacījumiem VID ģenerāldirektoram nav pamata

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

izskatīt SIA „1.Sabiedrība” sūdzību daļā par papildu noteiktā PVN Ls 121,7 un soda naudas Ls 121,7, noteiktā PVN samazinājuma Ls 148,7 pamatotību.

[2] 2004.gada 6.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemts SIA „1.Sabiedrība” (turpmāk – pieteicēja) pieteikums, kurā pieteicēja lūdz tiesu atcelt VID Zemgales reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieces 2003.gada 29.oktobrī pieņemtā lēmuma Nr.118 2.punktu daļā par pienākuma noteikšanu SIA „1.Sabiedrība” papildus iemaksāt budžetā sekojošus nodokļu maksājumus: PVN par 2000.gada oktobri summā 322,97 Ls, 2000.gada decembri summā 717,47 Ls un 2001.gada decembri summā 545,41 Ls un soda naudu summā 1585,85 Ls, kā arī atcelt VID Zemgales reģionālās iestādes direktora v.i. 2004.gada 7.janvārī pieņemto lēmumu Nr.01-10.02/2 daļā, ar kuru atstāts spēkā augšminētais 2003.gada 29.oktobra lēmums Nr.118 (tā pārsūdzētajā daļā), un atcelt VID ģenerāldirektora 2004.gada 4.marta lēmumu Nr.19.2/5708. Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem:

[2.1] Audita pārskatā minētās likuma normas, t.sk., likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 8.panta 6.daļas 3. un 4.punkts, nesatur prasību norādīt nodokļu rēķinā pakalpojumu sniegšanas vietu, veiktos attālumus un l km cenu, bet gan pakalpojuma veidu un apjomu un atlīdzību par tiem, kas arī ir norādīts faktūrrēķinos par darījumu ar SIA „Amuss”. Bez tam pieteicēja iesniedza arī papildus pierādījumus par darījumu ar SIA „Amuss”: 2000.gada 28.marta līgumu Nr.49 un aktus par faktisko sniegto pakalpojumu apjomu — 2000.gada 29.jūnija aktu Nr.68 un 2000.gada 3.oktobra aktu Nr.102, jo uz to pamata tika izrakstīti faktūrrēķini. Pie šādiem apstākļiem nav iespējams sajaukt šo darījumu ar kādu citu darījumu, par kuru varētu būt šaubas, vai SIA „Amuss” pakalpojumus pieteicēja ir izmantojusi savu ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanai. VID ģenerāldirektora lēmumā norādītais apstāklis, ka nebija iespējams gūt informāciju par šo darījumu no SIA „Amuss”, nav vērtējams kā pieteicēja pārkāpums, kas dotu pamatu noteikt pieteicējam papildus nodokļu maksājumus.

[2.2] Preci un pakalpojumus no SIA „Video laif” saskaņā ar 2000.gada 16.novembra līgumu un tā pielikumu līgumā paredzētajā apjomā un termiņā pieteicēja saņēma pilnībā, ko apliecina stingras uzskaites dokuments - PPR, līdz ar to nav pārkāptas likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 8.panta otrās daļas normas. Preču nosūtīšana ir darījums, kas saskaņā ar likuma „Par grāmatvedību” 7.panta, Ministru kabineta 1995.gada 5.septembra noteikumu Nr.268 „Noteikumi par preču pavadzīmes-rēķina lietošanas un noformēšanas kārtību” (turpmāk - Noteikumi Nr.268) l.punktu noformējams ar stingras uzskaites PPR, un tikai šis dokuments, nevis vienas darījuma puses amatpersonas paskaidrojumi, apliecina preču nosūtītāja un saņēmēja darījuma attiecības (vai to neesamību, ja šāda dokumenta nav). Nav saprotams, kādēļ viena uzņēmuma amatpersonas (*/dzēsts vārds un uzvārds/*) paskaidrojumiem tiek piedota absolūta ticamība un tie tiek pasniegti, kā vienīgais pierādījums tam, ka nav notikusi preču nosūtīšana un pakalpojumu sniegšana. Lēmumā nav nekādas norādes uz to, ka PPR, ar kuru

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

tika noformēts darījums ar SIA „Video laif", būtu viltots vai tā veidlapa nebūtu izsniegta šai firmai, vai arī, ka */dzēsts vārds un uzvārds/* paraksts uz PPR būtu viltots vai viņš to neatzītu, kas nozīmē, ka ne veidlapa, ne paraksta īstums uz tās netiek apstrīdēts. Tādā gadījumā nav saprotams, uz kāda normatīvā akta pamata šis stingrās uzskaites dokuments, kas citādi atbilst normatīvo aktu prasībām, netiek atzīts par attaisnojuma dokumentu, kas, t.sk., dod tiesības arī uz PVN priekšnodokla atskaitījumiem. Pieteicēja uzskata, ka VID amatpersonām, konstatējot lēmuma pieņemšanai nepieciešamos faktus, bija jāņem vērā APL 152.panta noteikumi par pierādījumu pieļaujamību, jo saskaņā ar Noteikumu Nr.268 l.punktu tikai stingras uzskaites PPR ir pierādījums preču nosūtītāja un saņēmēja darījuma attiecībām, nevis vienas darījuma puses amatpersonas paskaidrojumi, kas var būt nepatiesi vai kļūdaini.

Bez tam pieteicēja iesniedza VID arī papildus pierādījumus par darījumu ar SIA „Video laif": 2000.gada 16.novembra līgumu un tā pielikumu, kurā detalizēti norādīti izgatavojamo preču un pakalpojumu daudzums (apjoms) un cena, jo uz šo dokumentu pamata tika izrakstīts PPR. Salīdzinot šos dokumentus ir redzams, ka PPR ir norādīti tieši līgumā (1.1.punkts) un tā pielikumā paredzētās preces un pakalpojumi par līgumā (2.1.punkts) un tā pielikumā minēto cenu. Ar šo firmu pieteicējai 2000.gadā bija noslēgts tikai viens jau minētais līgums. Pie šādiem apstākļiem nav iespējams sajaukt šo darījumu ar kādu citu darījumu, par kuru varētu būt šaubas, vai SIA „Video laif" piegādātās preces un pakalpojumus pieteicēja ir izmantojusi savu ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanai.

Bez tam, neatkarīgi no augšminētiem argumentiem, PVN papildus maksājumu noteikšana par 2000.gada decembri (arī par tālāk minēto darījumu ar SIA „Līgatne RL") ir nelikumīga un nepamatota, jo pieteicējai 2000.gada decembrī aprēķinātais PVN sastādīja 2853,96 Ls, PVN deklarācijā uzrādīts priekšnodoklis summā 6762,60 Ls, rezultāts pēc nodokļa maksātāja datiem - PVN pārmaksāts summā 3908,64 Ls. Audita pārskatā nav apstrīdēts aprēķinātā PVN apmērs, bet priekšnodokļa atskaitījumi samazināti par 717,47 Ls, par pamatotiem atzīti priekšnodokļa atskaitījumi summā 6045,13 Ls, rezultātā pēc VID datiem par 2000.gada decembri pieteicējai ir PVN pārmaksa summā 3191,17 Ls. Visi apstrīdētie lēmumi šai daļā ir absurdi tādēļ, ka pieteicējai uzlikts par pienākumu nomaksāt budžetā PVN un soda naudu, kaut arī audita rezultātā konstatēts, ka par 2000.gada decembri pat pēc nepamatotas PVN priekšnodokļa samazināšanas neveidojas PVN parāds, bet gan pieteicējai ir PVN pārmaksa, tikai mazākā apmērā nekā pēc nodokļa maksātāja datiem. Tas nozīmē, ka pat gadījumā, ja audita pārskatā pareizi secināts par priekšnodokļa samazināšanu par šo mēnesi kopsummā par 717,47 Ls, SIA „1.Sabiedrība" par šo periodu vienalga nebūtu jāmaksā PVN. Tātad, šie apstrīdētie priekšnodokļa atskaitījumi nesamazināja ne nodokļa bāzi, ne budžetā maksājamā nodokļa summu, tāpēc nav pamata piemērot 1995.gada 9.marta likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 15.panta otrās daļas un 1995.gada 2.februāra likuma „Par

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

nodokļiem un nodevām” 32.panta pirmās daļas noteikumus un noteikt papildus PVN maksājumu budžetā un soda naudu. Tikai tāds pārkāpums, kura rezultātā samazināts budžetā maksājamais nodoklis, saskaņā ar minētām likuma normām ir pamats nodokļu administrācijai aprēķināt un piedzīt "samazināto nodokļa summu un soda naudu tās apmērā”. Tā kā grozījumi likumā „Par pievienotās vērtības nodokli” (t.sk., likuma 15.pantā), kas pielīdzina PVN pārmaksas nepamatotu palielināšanu nodokļa nenomaksāšanai, tika pieņemti tikai 2003.gada 6.novembrī un stājās spēkā tikai 2004.gada 1.janvārī, VID amatpersonām nebija pamata attiecībā uz nodokļa maksātāja darbībām, kas veiktas 2000.gada decembrī (PVN deklarācijas aizpildīšana un PVN aprēķināšana tajā), piemērot tiesību normu, kas nebija spēkā darbību izdarīšanas laikā. Nepareizi (paplašināti) interpetējot augšminētās tiesību normas (pretēji šo normu saturam) un piemērojot spēkā nestājušas tiesību normas redakciju VID amatpersonas ar pārsūdzētiem administratīviem aktiem rupji pārkāpa APL 7. un 8.pantā paredzētos vispārējos tiesību principus.

[2.3] Pieteicēja iesniedza VID papildus pierādījumus par darījumu ar SIA „Līgatne RL”: 2000.gada 8.novembra līgumu Nr.ADMS l OS, tā pielikumu - tāmi, kurā detalizēti norādīti celtniecības darbu apjomi un tajos izmantojamo materiālu apjoms un cena, 2000.gada 11.decembra aktu par celtniecības darbu pieņemšanu, kā arī 2000.gada 23.oktobra līgumu Nr.15 ar SIA „Reaģents A” par telpu nomu */dzēsta adrese/*, Rīgā. Visi šie pierādījumi kopumā nepārprotami apliecina, ka SIA „Līgatne RL” pakalpojumi tika izmantoti pieteicējas saimnieciskās darbības, t.sk., ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanai, jo pakalpojumi bija vajadzīgi veikala-noliktavas iekārtošanai. Salīdzinot šos dokumentus ir redzams, ka SIA „Līgatne RL” izrakstītajā faktūrrēķinā ir norādīti tieši līgumā (1.1.punkts) un tā pielikumā paredzētie pakalpojumi līgumā minētajā objektā (*/dzēsta adrese/*, Rīgā) par līguma pielikumā (tāmē) minēto cenu. Ar šo firmu pieteicējai 2000.gadā bija noslēgts tikai viens jau minētais līgums. Pie šādiem apstākļiem nav iespējams sajaukt šo darījumu ar kādu citu darījumu, par kuru varētu būt šaubas, vai SIA „Līgatne RL” pakalpojumus pieteicēja ir izmantojusi savu ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanai. Ne apstāklis, ka remonta laikā minētajā objektā nebija reģistrēta SIA „1.Sabiedrība” struktūrvienība, ne arī tas, ka remontdarbu izmaksas netika iegrāmatotas kā nepabeigtās celtniecības objekta izveidošanas izmaksas, saskaņā ar tiesību normām neiespaido pieteicējas tiesības uz priekšnodokļa atskaitījumiem. Apstāklis, ka daļa no likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 8.panta 6.daļā paredzētiem rekvizītiem ir norādīti nevis nodokļa rēķinā, bet gan līguma pielikumā, pēc pieteicējas domām nav uzskatāms par tādu pārkāpumu, kas atņemtu pieteicējai tiesības iekļaut pēc šī nodokļa rēķina samaksāto PVN kā priekšnodokli savā PVN deklarācijā.

[2.4] Preci no SIA „Dzalba” saskaņā ar 2001.gada 3.septembra līgumu pieteicīja saņēma pilnībā, ko apliecina stingras uzskaites dokuments - PPR, kas noformēts atbilstoši visām normatīvo aktu prasībām, līdz ar to nav pārkāptas

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 8.panta 1. un 6.daļas normas. Preču nosūtīšana ir darījums, kas noformējams ar stingras uzskaites PPR, un tikai šis dokuments, nevis vienas darījuma puses amatpersonas paskaidrojumi, apliecina preču nosūtītāja un saņēmēja darījuma attiecības (vai to neesamību, ja šāda dokumenta nav). Pieteicīja VID iesniedza papildus pierādījumu par darījumiem ar SIA „Dzalba”: 2001.gada 3.septembra līgumu, kuru pārdevēja SIA „Dzalba” vārdā parakstīja I.Skerberga. Šis papildus pierādījums lēmumā vispār tika ignorēts. Bez tam, arī par 2001.gada decembrī, nosakot papildus PVN maksājumu, VID amatpersonas pieļāva tādu pašu pārkāpumu, kā gadījumā ar SIA „Video laif”un SIA „Līgatne RL” (2000.gada decembris) - likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 15.panta 2.daļas un likuma „Par nodokļiem un nodevām” 32.panta 1.daļas normu nepareizu piemērošanu.

[3] Tiesas sēdē pieteicēja**s** pārstāvis pieteikumā ietverto prasījumu uzturēja un pamatoja ar tajā minētajiem argumentiem. Atbildētāja pārstāv**is** tiesas sēdē prasījumu neatzina, pamatojot ar lēmumā un paskaidrojumā minētajiem argumentiem.

Motīvu daļa.

[4] Tiesa, noklausījusies procesa dalībnieku paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos materiālus, atzīst, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[5] Visi VID lēmumi pieņemti vienas administratīvās lietas ietvaros. VID Zemgales reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieces 2003.gada 29.oktobra lēmums Nr.118 ieguvis savu galīgo noformējumu ar VID ģenerāldirektora 2004.gada 4.marta lēmumu Nr.19.2/5708, tādēļ tiesa skata jautājumu par VID ģenerāldirektora Lēmuma atcelšanu, uzskatot, ka šis Lēmums ietver sevī arī pārējos - zemāko VID amatpersonu lēmumus.

[6] Ņemot vērā, ka saskaņā ar vispārīgo tiesību principu, katra tiesiska attiecība apspriežama pēc tām tiesību normām, kas bija spēkā tiesiskās attiecības rašanās, grozīšanas vai izbeigšanās brīdī, piemērojamās likuma normas turpmāk sprieduma tekstā izteiktas tādā redakcijā, kādā tās bija spēkā pieteicējai veicot apstrīdētos darījumus.

[7] Pieteicēja savā pieteikumā norāda, ka VID nepamatoti neatzina SIA „1.Sabiedrība” tiesības iekļaut priekšnodoklī nodokļa summas, kuras tā samaksāja darījumos ar tās partneriem SIA „Amuss”, SIA „Video laif”, SIA „Līgatne RL” un SIA „Dzalba”.

Tiesa konstatē, ka izskatāmajā lietā nav strīda par to, ka pieteicēja un tās darījumu partneri SIA „Amuss”, SIA „Video laif”, SIA „Līgatne RL” un SIA „Dzalba” bija ar PVN apliekamās personas, ka minētās sabiedrības bija pieteicējai izrakstījušas rēķinus un šos rēķinus pieteicēja bija apmaksājusi. Lietā ir strīds par to, vai VID pamatoti ierobežojis pieteicējas tiesības veikt priekšnodokļa atskaitījumus Ls 1585,85 apmērā un noteicis soda naudu Ls 1585,85 apmērā.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

[8] Likums „Par pievienotās vērtības nodokli” regulē jautājumus, kas saistīti ar PVN piemērošanu.

Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” (redakcija, kas bija spēkā līdz 2000.gada 31.decembrim) 10.panta pirmās daļas 1.punkts noteica, ka tikai VID reģistrētai apliekamai personai ir tiesības nodokļa deklarācijā kā priekšnodokli no budžetā maksājamās nodokļa summas atskaitīt no citām apliekamām personām saņemtajos nodokļa rēķinos uzrādītās nodokļa summas par precēm un pakalpojumiem savu ar nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai. Lai varētu veikt minētos atskaitījumus, jābūt samaksātam nodokļa rēķinam. Šā likuma 1.panta 9.punkts kā priekšnodokli definēja summu, ko ar pievienotās vērtības nodokli apliekamā persona samaksājusi kā pievienotās vērtības nodokli saskaņā ar pievienotās vērtības nodokļa rēķiniem par precēm un pakalpojumiem, ko tā iegādājusies vai saņēmusi savas saimnieciskās darbības nodrošināšanai.

Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 10.panta pirmās daļas 1.punkts (likuma redakcijā, kas spēkā no 2001.gada 1.janvāra) nosaka, ka tikai VID reģistrētai apliekamai personai ir tiesības nodokļa deklarācijā kā priekšnodokli no budžetā maksājamās nodokļa summas atskaitīt no citām apliekamām personām saņemtajos nodokļa rēķinos uzrādītās nodokļa summas par precēm un pakalpojumiem savu ar nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai (..). Minētos atskaitījumus drīkst veikt pēc nodokļa rēķinā norādītās nodokļa summas samaksas vai - preču piegādes darījumos - pēc nodokļa rēķina un preču saņemšanas. Likuma 1.panta 9.punkts kā priekšnodokli definē PVN summu, kas norādīta ar pievienotās vērtības nodokli apliekamajai personai izrakstītajā pievienotās vērtības nodokļa rēķinā par iegādātajām precēm vai saņemtajiem pakalpojumiem tās saimnieciskās darbības nodrošināšanai.

Administratīvo lietu departaments vairākos spriedumos (sk., piemēram, lietas Nr. SKA-85/2004, SKA-205/2004; SKA-23/2005, SKA-28/2005, SKA-214/2005, SKA-233/2005 un citi) ir atzinis, ka priekšnodokli no budžetā maksājamās summas apliekamā persona var atskaitīt, pastāvot šādiem apstākļiem: 1) persona ir reģistrēta VID kā ar PVN apliekamā persona; 2) tā saņēmusi preces vai pakalpojumu un atbilstošu PVN rēķinu; 3) preces vai pakalpojumi saņemti no citas ar PVN apliekamās personas, kas atbilstošā kārtībā reģistrēta VID; 4) saņemtās preces vai pakalpojumi tiek izmantoti savu ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanai, tas ir, tiek radīta jauna ar PVN apliekama prece vai pakalpojums. Priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības ir noteiktas likumā un, lai tās izmantotu ir obligāti jāpastāv visiem augstāk minētajiem priekšnoteikumiem. Ja kaut viens no priekšnoteikumiem iztrūkst, tad personai nav tiesību veikt priekšnodokļa atskaitījumu.

[9] Par pieteicējas darījumu ar SIA „Amuss” izskatāmajā lietā konstatēti turpmāk minētie apstākļi:

[9.1] SIA „Amuss” 2000.gada 29.jūnijā izrakstīja pieteicējai faktūra-rēķinu Nr.237 par Ls 830,42, tajā skaitā PVN Ls 149,48, norādot, ka pakalpojuma veids ir transporta pakalpojumi piegādājot preci klientam Latvijas teritorijā 2000.gada

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

aprīlī, maijā, jūnijā un 2000.gada 3.oktobrī izrakstīja pieteicējai faktūra-rēķinu Nr.429 par Ls 963,84, tajā skaitā PVN Ls 173,49, norādot, ka pakalpojuma veids ir transporta pakalpojumi piegādājot preci klientiem Latvijas teritorijā 2000.gada jūlijā, augustā, septembrī *(lietas lapa 32)*. Samaksa veikta 2000.gada 31.oktobrī, maksājuma uzdevums Nr.31 *(lietas lapa 32)*;

[9.2] 2000.gada 28.martā pieteicēja ar SIA „Amuss" bija parakstījusi vienošanās līgumu Nr.49, kurā darījuma priekšmets ir SIA „Amuss" (juridiskā adrese Rīga, */dzēsta adrese/*) transporta pakalpojumi piegādājot preces pieteicējas klientiem Latvijas teritorijā. Par transporta pakalpojumiem pieteicēja apņemas samaksāt SIA „Amuss" par katru nobraukto km 0,27 Ls pēc klāt pievienotajiem rēķiniem *(lietas lapa 65)*;

[9.3] 2000.gada 29.jūnijā SIA „Amuss" direktors bija sastādījis aktu Nr.68 pamatojoties uz 2000.gada 28.marta līgumu Nr.49 par transporta pakalpojumu izmantošanu, norādot, ka 2000.gada II ceturksnī kopējie nobrauktie km sastāda – 3629,3: aprīlī – 1250,6 km, maijā – 1224,4 km, jūnijā 1154,3 km par summu 979,90 Ls, t.sk. PVN 149,48 Ls *(lietas lapa 46)* un aktu Nr.102, norādot, ka 2000.gada III ceturksnī kopējie nobrauktie km sastāda – 4212,3: jūlijā – 1404,1 km, augustā – 1506,7 km, septembrī 1301,5 km par summu 1137,33 Ls, t.sk. PVN 173,49 Ls *(lietas lapa 47)*;

[10] Lēmumā secināts, ka SIA „Amuss" 2000.gada 29.jūnija faktūra-rēķinā Nr.237 norādītais PVN Ls 149,48 un 2000.gada 3.oktobra faktūra-rēķinā Nr.429 norādītais PVN Ls 173,49 nav izmantots SIA „1.Sabiedrība" apliekamo darījumu nodrošināšanai.

[11] Izvērtējot VID argumentus [1.2] kopsakarā ar pieteicējas pārbaudē iesniegtajiem dokumentiem, tiesa atzīst, ka SIA „Amuss" faktūras-rēķini nesatur likumā „Par pievienotās vērtības nodokli" 8.panta sestajā daļā noteiktos rekvizītus.

[11.1] Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 8.panta sestā daļa noteic, ka par nodokļu rēķiniem izmantojami dokumenti, kuri noformēti Ministru kabineta noteiktajā kārtībā un kuros ietverta šāda informācija:

1) preču nosūtītāja vai pakalpojumu sniedzēja nosaukums, juridiskā adrese, kā arī VID piešķirtais ar PVN apliekamās personas reģistrācijas numurs;

2) preču vai pakalpojumu saņēmēja nosaukums, juridiskā adrese, kā arī VID piešķirtais ar PVN apliekamās personas reģistrācijas numurs;

3) preču nosaukums un daudzums vai pakalpojumu veids un apjoms;

4) preču cena un vērtība vai atlīdzība par sniegtajiem pakalpojumiem;

5) nodokļa likme un aprēķinātais nodoklis;

6) preču piegādes vai pakalpojuma sniegšanas datums.

[11.2] SIA „Amuss" faktūras-rēķinos ir norādīts pakalpojuma veids „transporta pakalpojumi piegādājot preci klientam Latvijas teritorijā", bet nav norādīts pakalpojuma apjoms, kā arī nav norādīts pakalpojuma sniegšanas datums, ir tikai atsauce uz konkrētiem mēmešiem.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

Tomēr, kā norādījis arī Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments, atsevišķu likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 8.panta sestajā daļā norādīto rekvizītu nenorādīšana nodokļa rēķinā neizslēdz iespēju konstatēt *darījumu būtību (sk., Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2004.gada 27.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-41 11.punktu).*

Atsevišķu trūkumu esamību nodokļu rēķinos Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir saistījis ar iespēju iegūt no tiem patiesu priekšstatu par darījumu un iegūt salīdzinājumu informāciju *(sk., Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2005.gada 22.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-36 14.1.punktu).* Arī likuma „Par grāmatvedību" 2.pantā, cita starpā, noteikts, ka uzņēmuma grāmatvedībai ir uzskatāmi jāatspoguļo visi uzņēmuma saimnieciskie darījumi un grāmatvedība jākārto tā, lai no tās varētu gūt skaidru priekšstatu par saimnieciskajiem darījumiem, kā arī lai varētu izsekot saimnieciskā darījuma norisei.

[12] Tiesa konstatē, ka SIA „Amuss" sastādītajos aktos kā pakalpojuma apjoms un datums ir norādīts kopējais nobraukto kilometru skaits pa mēnešiem.

Tiesas ieskatā šāds sniegtā pakalpojuma apjoma un datuma formulējums ir pārāk plašs un nekonkrēts. Nenorādot kādos datumos un uz kuru vietu prece tika piegādāta pieteicējas klientam, nav iespējams konstatēt sniegtā pakalpojuma būtību, vienlaikus tas liedz iespēju izvērtēt sniegtā pakalpojuma attiecināmību uz pieteicējas apliekamās darbības nodrošināšanu.

Turklāt tiesa konstatē, ka līgumu un aktus nav iespējams identificēt ar konkrētajiem SIA „Amuss" izsniegtajiem faktūras-rēķiniem, jo šajos rēķinos nav atsauces uz konkrēto līgumu vai aktu.

Bez tam tiesa konstatē, ka līgumu, aktus un faktūrrēķinus SIA „Amuss" vārdā parakstījis J.Bogorodjs, kurš nav publiski sasniedzams un uz tiesas un iestādes aicinājumiem sniegt liecības par darījumiem ar pieteicēju neatsaucas.

[13] Ievērojot minēto, tiesa atzīst par pamatotu VID Lēmumā secināto, ka SIA „Amuss" 2000.gada 29.jūnija faktūras-rēķinā Nr.237 norādītais PVN Ls 149,48 un 2000.gada 3.oktobra faktūras-rēķinā Nr.429 norādītais PVN Ls 173,49 nav izmantots SIA „1.Sabiedrība" apliekamo darījumu nodrošināšanai, jo attiecīgā darījuma pierādīšanai iesniegtie dokumenti satur būtiskus trūkumus, kuru dēļ nav iespējams konstatēt to savstarpēju sakarību un attiecināmību uz konkrētu darījumu.

[14] Par pieteicējas darījumu ar SIA „Video laif" izskatāmajā lietā konstatēti turpmāk minētie apstākļi:

[14.1] 2000.gada 16.novembrī pieteicēja ar SIA „Video laif" bija parakstījusi līgumu *(lietas lapa 48)*, kurā darījuma priekšmets ir reklāma portāla www.bullding.lv popularizēšanai uz plakātiem, bukletiem, to izgatavošana, drukāšana un izplatīšana. Pie minētā līguma 2000.gada 16.novembrī SIA „Video laif" direktors */dzēsts vārds un uzvārds/* parakstījis pielikumu Nr.1.*(lietas lapa 49,)* norādot preču nosaukumu (plakāts, maketēšana, logotipa klišejas izgatavošana, buklets, izplatīšana līdz klientam), skaitu un cenu.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

[14.2] SIA „Video laif” 2000.gada 19.decembrī izrakstīja pieteicējai PPR RC-II Nr.534694 *(lietas lapa 34)*, kur ailē „preču nosaukums” norādīts „reklāma par bullding.lv portālu uz plakātiem, bukletiem, drukāšana un izplatīšana klientiem” summa Ls 3098,09 tajā skaitā PVN Ls 472,59, ailes „mērvienība”, „daudzums” un „cena” nav aizpildītas.

[14.3] SIA „Video laif” dibinātājs un amatpersona */dzēsts vārds un uzvārds/* 2003.gada 6.februārī VID Finanšu policijas pārvaldes amatpersonām sniedzis paskaidrojumu, norāda, ka pēc trešās personas, vārdā Māris, lūguma par nelielu samaksu ir parakstījis kaut kādus dokumentus, kas attiecās uz uzņēmumu ar nosaukumu SIA „Video laif”. Nekādu darbību uzņēmumā SIA „Video laif” */dzēsts vārds un uzvārds/* nav veicis un vairāk neko par uzņēmumu paskaidrot nevar *(lietas lapa 91-94).*

[15] Konkrētajā gadījumā priekšnodokļa atskaitīšana tiek pamatota ar 2000.gada 19.decembra PPR RC-II Nr.534694 par reklāmas drukāšanu uz plakātiem, bukletiem, krekliņu apdruku un izdali klientiem, ar 2000.gada 16.novembra līgumu un pielikumu pie līguma.

VID apšauba minētajā PPR norādītos darījumus, jo SIA „Video laif” vienīgā amatpersona neapstiprina preču nosūtīšanu un pakalpojuma sniegšanu SIA „1.Sabiedrība”. Turklāt minētajā PPR nav norādīta likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 8.panta sestajā daļā norādītā informācija (nav preces, pakalpojuma daudzums, cena). Līdz ar to nav iespējams identificēt darījumu, izvērtēt tā saistību ar pieteicējas apliekamiem darījumiem.

[16] Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments atzinis, ka PPR ir dokuments, kas atbilstoši likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 8.panta pirmajai daļai apliecina preču piegādes veikšanas faktu (*sk., piemēram, 2004.gada spriedumus lietās Nr.SKA-85, SKA-114, 2005.gada lietās Nr.SKA-116, SKA-208*).

Lai gan Senāta spriedumā (*lieta Nr.SKA-85, 2004.gads*) ir norādīts uz PPR kā darījumu apliecinoša dokumenta ekskluzīvu raksturu, šāds pieņēmums, ņemot vērā PPR privāttiesisko raksturu, neizslēdz iespēju kādam no procesa dalībniekiem, konkrētajā gadījumā – VID, to apstrīdēt, iesniedzot attiecīgus pierādījumus, kas atspēko šajā dokumentā fiksēto par preču saņemšanu tieši no norādītās personas. Turklāt šajā spriedumā norādīts arī uz to, ka “..ikvienam nodokļu rēķinam (tas ir, arī preču pavadzīmei-rēķinam) ir jāatbilst faktiski notikušam darījumam”. Tādējādi priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības pastāv tikai tad, ja darījums patiesībā ir noticis.

Ievērojot iepriekš izklāstīto, Administratīvo lietu departaments atzinis, ka svarīgi ir konstatēt, vai izsniegtā PPR atbilst faktiski notikušajam darījumam. Gadījumā, ja VID pamatoti apšauba, vai darījums ir faktiski noticis, personai, kas izmanto tiesības atskaitīt priekšnodokli, ir jāpierāda likumā noteikto priekšnoteikumu esamība, proti, tai jāspēj pierādīt darījuma faktu (*sk.Augstākās tiesas Senāta 2005.gada 12.oktobra spriedumu lietā Nr. SKA-420*).

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

[16] Izvērtējot vienīgās amatpersonas, kas bija tiesīga pārstāvēt SIA „Video laif", direktora */dzēsts vārds un uzvārds/* 2003.gada 6.februārī VID Finanšu policijas pārvaldes amatpersonām sniegto paskaidrojumu, ka pēc trešās personas lūguma viņš ir parakstījis kaut kādus dokumentus, kas attiecās uz SIA „Video laif", bet nekādu darbību uzņēmumā SIA „Video laif" nav veicis un vairāk neko par uzņēmumu paskaidrot nevar, kā arī ņemot vērā to, ka */dzēsts vārds un uzvārds/* nav publiski sasniedzams un uz tiesas aicinājumiem sniegt liecības par darījumiem ar pieteicēju neatsaucas, tiesa secina, ka */dzēsts vārds un uzvārds/* nevarēja būt patiesā SIA „Video laif" amatpersona, tādējādi nevarēja pārstāvēt SIA „Video laif" darījumos ar citām personām. Ja vienīgais sabiedrības īpašnieks un pārstāvis noliedz, ka būtu veicis jebkādu reālu uzņēmējdarbību, ka ir slēdzis saimnieciskus darījumus, tad nav iespējams, ka šī sabiedrība veica tiesisku saimniecisko darbību savā vārdā. Tieši pretēji, lietā ir secināms, ka SIA „Video laif" vārdā tika veikta nelikumīga faktiskajiem apstākļiem neatbilstošu dokumentu noformēšana. Tas nozīmē, ka, pat ja pieteicēja faktiski saņēma preci – reklāmas bukletus un plakātus, tā nevarēja būt saņemta no SIA „Video laif".

[17] Turklāt tiesa atzīst, ka minētā preču pavadzīme-rēķins neatbilst likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 8.panta sestās daļas prasībām – nav norādīta pakalpojuma mērvienība, apjoms, cena, tajā arī nav atsauces uz konkrētu līgumu vai pielikumu pie tā. Tiesas ieskatā, pie iepriekš minētajiem apstākļiem [16] šādu ziņu nenorādīšana konkrētajā gadījumā nav uzskatāma par formālu pārkāpumu, bet liedz pēc būtības identificēt sniegto pakalpojumu un līdz ar to pārbaudīt darījuma faktisku veikšanu.

Kā, izskatot līdzīgas lietas, atzinis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments, nodokļu administrēšana ne tikai Latvijā, bet arī citās valstīs lielā mērā balstās uz informāciju, ko iesniedz nodokļu maksātājs, tostarp informāciju, ko nodokļu maksātājs iegūst no citiem avotiem, bet ko viņš apliecina. No nodokļu maksātāja tiek prasīts, lai, iesniedzot nodokļu deklarāciju un sniedzot citu informāciju, viņš būtu ļoti uzmanīgs un skrupulozs. Paviršība vai nolaidība nav pieļaujama. Turklāt nodokļu maksātājs parasti saprot, kāda informācija ir svarīga, lai novērstu nepareizas informācijas iesniegšanu un līdz ar to risku būt sodītam. Citiem vārdiem, no nodokļu maksātāja tiek prasīts, lai viņš pārzinātu nodokļus regulējošās tiesību normas un apzinātos risku, kas saistīts ar to pārkāpšanu. Neprecizitātes un kļūdas rada pamatu nodokļu soda naudas uzlikšanai (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta spriedumus lietā Nr. SKA-1-2, 2005.gada 3.maijā, Nr. SKA-11, 2006.gada 17.janvārī*).

[18] Ievērojot minēto, tiesa atzīst par pamatotu VID Lēmumā secināto, ka ar SIA „Video laif" 2000.gada 19.decembrī izrakstīto pieteicējai PPR RC-II Nr.534694 nav iespējams identificēt darījumu, izvērtēt tā saistību ar pieteicējas apliekamiem darījumiem. Tāpēc minētais PPR nevar tikt uzskatīts par attaisnojuma dokumentu un būt par pamatu priekšnodokļa atskaitīšanai.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

[19] Par pieteicējas darījumu ar SIA „Līgatne RL” izskatāmajā lietā konstatēti turpmāk minētie apstākļi:

[19.1] 2000.gada 23.novembrī pieteicēja ar SIA „Reaģents A” bija parakstījusi līgumu Nr.16, kurā SIA „Reaģents A” nodod pieteicējai nomā telpas Rīgā, */dzēsta adrese/* noliktavas vajadzībām *(lietas lapa 53-56).*

[19.2] 2000.gada 8.novembrī pieteicēja ar SIA „Līgatne RL” bija parakstījusi vienošanās līgumu, kurā darījuma priekšmets ir SIA „Līgatne RL” celtniecības darbu veikšana veikala-noliktavas telpām Rīgā, */dzēsta adrese/ (lietas lapa 50)*. Līgumam pievienota tāme, kurā norādīts celtniecības darbu un materiālu veids, mērvienības, daudzums un cena *(lietas lapa 51).* 2000.gada 11.decembrī pieteicēja ar SIA „Līdatne RL” parakstīja celtniecības darbu nodošanas – pieņemšanas aktu *(lietas lapa 52).*

[19.3] SIA „Līgatne RL” 2000.gada 11.decembrī izrakstīja pieteicējai faktūrrēķinu Nr.13/200 par Ls 1605,34, tajā skaitā PVN Ls 244,88 norādot, ka pakalpojuma veids ir celtniecības darbi, kas veikti topošajam veikalam */dzēsta adrese/* - sienu ķīmiskā tīrīšana, tīrīšanas līdzekļi, aparatūras un iekārtu noma. Faktūrrēķinā nav norādīts izlietoto materiālu daudzums un cenas, nav atsauces uz līgumu *(lietas lapa 36).*

[20] Lēmumā secināts, ka SIA „Līgatne RL” 2000.gada 11.decembra faktūrrēķinā Nr.13/2000 norādītais PVN Ls 244,88 par celtniecības darbiem */dzēsta adrese/*, Rīgā nav izmantots SIA „1.Sabiedrība” apliekamo darījumu nodrošināšanai, jo SIA „1.Sabiedrība” */dzēsta adrese/*, Rīgā nav reģistrēta struktūrvienība.

[21] Tiesa konstatē, ka pieteicēja nav reģistrējusi struktūrvienību „Noliktava” pēc adreses */dzēsta adrese/*, Rīgā, telpās, kas tika iznomātas no SIA „Reaģents A”. Pieteicēja sūdzībā VID ģenerāldirektoram norāda un tiesas sēdē apliecina, ka iznomātās telpas */dzēsta adrese/*, Rīgā atrodās ļoti neizdevīgā attālumā no biroja telpām, kas sadārdzināja saimnieciskās darbības izmaksas, līdz ar to noliktavas telpas netika izmantotas saimnieciskajā darbībā.

[22] Izvērtējot minētos pierādījumus [19, 21] to kopsakarā, tiesa secina, ka nav pietiekama pamata atzīt, ka no SIA „Līgatne RL” saņemtie pakalpojumi iznomāto telpu remontam bija nepieciešami, lai nodrošinātu pieteicējas saimniecisko darbību, jo iznomātās telpas tā arī netika izmantotas pieteicējas saimnieciskajai darbībai un līdz ar to savu ar nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai.

[23] Par pieteicējas darījumu ar SIA „Dzalba” izskatāmajā lietā konstatēti turpmāk minētie apstākļi:

[23.1] 2001.gada 3.septembrī pieteicēja ar SIA „Dzalba” bija parakstījusi līgumu *(lietas lapa 58)*, kurā darījuma priekšmets ir profesionālo darbinstrumentu pārdošana.

[23.2] SIA „Dzalba” 2001.gada 22.septembrī pieteicējai izrakstīja PPR BB-I Nr.400989 par preču piegādi summā Ls 1327,63, t.sk., PVN Ls 238,97 un

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

2001.gada 20.septembrī PPR BB-I Nr.400988 par preču piegādi summā Ls 1702,45 t.sk., PVN Ls 306,44 *(lietas lapa 38-39).*

[23.3] SIA „Dzalba" direktore Inese Šķerberga 2002.gada 12.aprīlī VID Finanšu policijas amatpersonām sniedza paskaidrojumu, kurā norāda, ka par uzņēmumu SIA „Dzalba" neko paskaidrot nevar. Kā šis uzņēmums nodibināts uz I.Šķerbergas vārda viņa nezin. Savu pasi nevienam I.Šķerberga nav devusi. Ar ko nodarbojas uzņēmums I.Šķerberga paskaidrot nevar, tāpat nevar paskaidrot kur un pie kā atrodas uzņēmuma grāmatvedības dokumenti *(lietas lapa 90).*

[24] Lēmumā VID apšauba 2001.gada 20.septembra preču pavadzīmē-rēķinā Nr.BB-I Nr.400988 un 2001.gada 22.septembra preču pavadzīmē-rēķinā Nr.BB-I Nr.4009989 norādīto darījumu patiesumu, jo SIA „Dzalba" amatpersona ir noliegusi darījuma esamību.

[25] Kā norādīts jau iepriekš, preču pavadzīmes un rēķini, kuros norādītas likumā noteiktās ziņas, ir uzskatāmi par nodokļa rēķiniem un darījumu apliecinošiem dokumentiem likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 8.panta izpratnē un šāda dokumenta esamība ļauj pieņemt, ka pakalpojums ir sniegts. Taču šāds pieņēmums neizslēdz iespēju administratīvā procesa dalībniekiem to apstrīdēt, iesniedzot attiecīgus pierādījumus, kas apliecina pretējo.

[26] Attiecībā uz pieteicējas darījumu ar SIA „Dzalba", tiesa konstatē, ka VID ieguvis pierādījumus tam, ka SIA „Dzalba" dibināta uz I.Šķerbergas vārda, kura savā paskaidrojumā [23.3] norāda, ka neko nezin par SIA „Dzalba" darbību, nevar paskaidrot kā uzņēmums tika nodibināts uz I.Šķerbergas vārda, nezin kur un pie kā atrodas uzņēmuma grāmatvedības dokumenti. Ņemot vērā minēto, ir pamats uzskatīt uzņēmumu par fiktīvu un līdz ar to ir apšaubāma tā spēja piegādāt preces vai sniegt pakalpojumus. Turklāt pieteicējas pārstāvis tiesas sēdē arī neko nevarēja paskaidrot par darījuma apstākļiem.

[27] Ņemot vērā minēto, nav konstatējams, ka pieteicējas darījumi par profesionālo darbinstrumentu piegādi notikuši ar izrakstītajās preču pavadzīmēs-rēķinos norādīto personu, proti, SIA „Dzalba".

[28] Pieteicēja pieteikumā lūdz atcelt VID Zemgales reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas priekšnieces 2003.gada 29.oktobrī pieņemtā lēmuma Nr.118 2.punktu daļā par pienākuma noteikšanu SIA „1.Sabiedrība" papildus iemaksāt budžetā sekojošus nodokļu maksājumus: PVN par 2000.gada oktobri summā 322,97 Ls, par 2000.gada decembri summā 717,47 Ls un par 2001.gada decembri summā 545,41 Ls un soda naudu summā 1585,85 un turpmākos lietā pieņemtos lēmumus. Līdz ar to tiesa lietā vērtē pieteicējai papildus nomaksai budžetā noteiktā PVN Ls 1585,85 un soda naudas Ls 1585,85 pamatotību. Savukārt pieteikumā norādītie argumenti par papildus noteiktā PVN Ls 121,7 un soda naudas Ls 121,7, noteiktā PVN samazinājuma Ls 148,7 pamatotību netiek vērtēti, jo tie netika lietā ne apsrīdēti ne arī pārsūdzēti.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

[29] Ņemot vērā izklāstītos apsvērumus, tiesa secina, ka pārsūdzētais Lēmums ir tiesisks un pamatots, bet pieteikums par šī Lēmuma atcelšanu ir nepamatots un noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt SIA „1.Sabiedrība” pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2004.gada 4.marta lēmuma Nr.19.2/5708 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā 20 (divdesmit) dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnese (paraksts) L.Andersone

NORAKSTS PAREIZS
Tiesnese _____ L.Andersone
Administratīvā rajona tiesa
Rīgā, 2007.gada 5.janvārī.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com